Ч. 68. Неділя 5 цьвітня (23 марта) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Рада державна. — Буджетова комісия. — Міністер Клемансо против робітничого синдикату. — Німеччина і Італія.

Вчера по полудни вели ся дальші наради поодиноких сторонництв польских над справою вступленя польских людовців до Кола. Ті переговори ще не покінчені. Людовці жадають письменної відповіди на свої предложеня. У віцепрезидента палати послів др. Старжиньского зібрали ся вчера представителі чотирох сторонництв, заступлених в Колі, по трех з кождої. Як зачувати, представитель консерватистів підносив, що условія людовців в справі зміни реґуляміну Кола суть такі, що їх не можна приймити. — З огляду на жадане сторонництва християньско-суспільного по полагодженю наглячого внесеня о звичайнім континґенті рекрутів, що послідує в понеділок або ві второк, прийде під наради як нагляче внесене справа міністерства праці. — Найблизше засідане палати панів відбуде ся дня 10 с. м. о годині 3 по полудни.

На вчерашнім засіданю палати послів зголосив п. Марков внесене о управильнене язикової справи в галицких судах. По відчитаню інтерпеляций приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенем пос. Поґачніка що до континґенту рекрута. Виголосив велику промову против внесеня пос. Дашиньский, а в обороні внесеня виступили пп. Бельоглявек і Дідушицкий. По тій послідній промові перервано наради і назначено слідуюче засідане на нині.

В дальшім ході нарад над буджетом міністерства судівництва в буджетовій комісиї промавляв пос. Крамарж. Бесідник заявив, що воліє щирий мир, ніж безконечну борбу. Чехи все готові заключити щирий мир, розуміє ся, на основі повної рівноправности обох народів в Чехії. Коли Чехам відбирає ся їх добре право, признане вже давнійше Німцям, то дальше спільне пожитє на дотеперішних підставах неможливе. П. Ельверт заявляє, що „комітет девятьох", репрезентуючий німецкі сторонництва, на дармо глядав в промові премієра відповідного увзгляднення німецкого законного становища. Міністер за богато уваги присьвятив ческим домаганям та навіть не згадав про самовільне введене внутрішної урядової мови ческої. Язикова квестия може бути розвязана тілько за порозумінем інтересованих, а не самовільним правительственним актом. — На вечірнім засіданю заявив п. Малік у фактичнім спростованю супротив слів п. президента міністрів, що в справі „status quo" нема ясности. — Референт п. Ґломбіньский в кінцевій промові сконстатував, що в справі полагоди язикового питаня треба берегти краєву автономію, котра певно найде спосіб успокоєня заворушених умів і дорогу до успішної розвязки квестиї. Бесідник уважає за річ слушну і конечну, щоби нічого не змінювати з многолітних практик. Коли брати під увагу дотеперішну 40-літну практику, то язикову квестию розвязувано дорогою найвисших постанов і міністерияльних розпоряджень, а в Галичині по части дорогою краєвого закона. Польскі посли від початку конституцийної ери жадали від сойму управильненя язикової квестиї. Галицкий сойм в 1868 р. ухвалив три закони про внутрішну і внішну урядову мову властий адміністрацийних, фінансових і скарбових. Ті три закони не дістали санкциї, але в 1869 р. вийшло розпоряджене, основане на тих законах, дотикаюче внутрішної урядової мови галицких властий. Галицкий краєвий закон з липня 1907 р. признав се розпоряджене про урядову мову автономічних властий Галичини правосильним.

Відповідаючи на слова п. Адлера що-до національної автономії і єго домаганя, щоби кождого судив судия єго національности, за-

---

В НОЧИ.

(З голяндского — Юстуса Мавріка).

Є лише що по півночи — дощ тихо і безнастанно паде дрібними каплями; студений як лід, легкий дощ, що поволи всьо перемочує. Від часу до часу зриває ся сильний подув вітру, мов відгих тої бурі, що на полудневім заході жде на чатах, доки не буде могла розшаліти ся з нищачою силою.

В одній вузкій улици, де стоїть лиш кілька бідних хат, малі склепики і кілька високих, вузких маґазинів, отвертий ще один шинок; вікна заслонені від долини зеленими заслонами а від гори білими прозрачними занавісами, на котрих виписано великими, неправильними чорними буквами: „Вино, пиво і лікери" — ясно осьвітлені.

Дикий спів і від часу до часу проклін або голосний сьміх переривають тишину на темній улици. Малі склепики вже всі позамикані, лиш одна одинока закопчена ліхтарня горить ще слабо на розі улиці. Від часу до часу чути скорий хід або правильні кроки поліциянта — впрочім нічого.

З шинку, крізь мале віконце над дверми паде сьвітло на положений напротив дім. Дім високий і вузкий, старий і знищений, понурий від гори до долини, з кількома слабо осьвітленими вікнами на самій горі під кришею. На шибах коло дверий приліплений кусник паперу; на нім написано: „До винайменя" а перед тим вікном на сходах лежить купа всілякої домашної обстави, висока купа, сягаюча майже до білого паперу на вікні.

Старий, сточений хробаками стіл, на нім старий матерац — подертий, з вистаючими стеблами соломи, що жовтаво блищать в сьвітлі, яке паде з шинку — якась стара, брудна капа, звязане в клунок біле і постіль, кілька инших зношених лахів звисає зі стола на крісло, на котрім стоїть пака на вуглє, мидниця, кілька горшків і ринок.

Під столом друге крісло, пара коновок, коло них купа старої одежи, останки диванів, побита посуда і поломана колиска — всьо в найбільшім неладі поскидуване одно на друге.

На сходах лежить ще мала шафка. Єї дверці трохи розхилені, бо не можна їх замкнути задля всілякого лахмітя напханого до неї; то лахмітє по части визирає з шафки. О шафку оперта стоїть мала печ з чорною вистаючою рурою оберненою до гори.

Дощ все паде, з криші лиє ся вода грубими струями на постіль і лахи і перемочує та нищить поволи всьо. З дверця печи пливе чорна від саджі вода до середини шафки і по ній.

На кінци улиці стоїть ще молода женщина з страшенно блідим і засумованим лицем. Притискаючи ся до муру, глядає захисту перед дощем під вистаючою кришею. Під сивою хусткою держить дитину; дрожачи підносить рамена до гори і від часу до часу тремтячими, покривленими від роботи пальцями відслонює конець хустки, аби поглянути, чи дитина не мокра. Коли видить, що мале спить, дивить ся своїми скляними, сумними очима на шинок напротив, з котрого доносить ся до неї хрипкий голос мужчини, що сварить ся і проклинає. Она тремтить на цілім тілі, але не плаче. Непорушними, повними тревоги очима глядить лиш на осьвітлені вікна шинку і на купу викиненої на улицю домашної обстави єї цілого маєтку.

Бє дванацята година — шинок замикає ся гості мусять іти.

З шинку чути голосні, сердиті крики: тяжкі, тверді кулаки бють з лоскотом о стіл і з бренькотом паде кілька склянок на землю. Грубий басовий голос приглушує всі инші, на хвилю мовкне всьо, відтак знов відзивають ся попередні голоси, але вже менше остро і не так голосно. Сьміють ся, співають і вкінци звенять склянки о себе — двері отвирають ся і на улицю виходить пять гостий. Они чим скорше розходять ся на улици в ріжних напрямах, попідносивши ковнірі і насуваючи глубоко на чоло шапки або капелюхи.

Ще раз голосний реґіт.

Знов остерігає грубий голос і гості мовчать хвилю.

Сьвітло за шибами стало вже слабше, бо одна ґазова полумінь за другою гасне.

Викрикуючи і співаючи захриплими від пияченя голосами та хитаючи ся на всі сторони, виходять вкінци три мужчини з шинку, не бачучи жінки; другі розмавляючи живо з собою, переходять попри неї.

Вікна шинку вже темні, сьвітло в середині погасло, але двері ще раз отвирають ся

являє референт, що се гарний принцип, однако єго не можна перевести. Треба берегти істнуючі постанови на користь поодиноких народів. Бесїдник не похваляв би того, як би істнуючі в Галичинї постанови про урядову мову виконували на некористь Поляків або Русинів. Супротив п. Романчука, котрий жалував ся на малу скількість руских судиїв у всхідній Галичинї, референт констатує, що 40 проц. галицкого судейского стану належить до рускої нациї, що відношенє рускої людности до польскої не відповідає тому відношеню, що однако рускі процеси у всхідній Галичинї виносять тілько дрібний процент. Потім комісия приняла обговорюваний розділ та ухвалила внесені резолюциї, між ин. резолюцию п. Василька. Резолюцию п. Корошеца о сотворенє нового висшого суду кр. в Люблянї приділено правительству до розглянення.

Відтак по довшій дискусиї, в котрій промовляв мінїстер Кляйн, комісия приняла цїлий буджет мінїстерства судівництва.

Вчера по полудни приступила комісия до нарад над буджетом мінїстерства просьвіти, а то над розділом „школи середні і бібліотеки". Референт пос. Ґломбиньский поручив буджет до принятя. В дискусиї забирали голос пп. Корошец, Гофман-Веленгоф, Романчук і Василько. Слідуюче засїданє комісиї відбуде ся нинї по полудни.

Як доносять з Парижа, президент француских мінїстрів Клемансо хоче розвязати загальний революцийний союз робітничий, позаяк займає ся він лише політичною аґітацию, як то показало ся особливо при нагодї спору між будівляними підприємцями а робітниками. Президент мінїстрів оправдує розвязанє союза тим, що союз удержує зносини з реалїстичними сторонництвами. Та справа була предметом нарад на послїднїй кабінетній радї і всї мінїстри з виимком мінїстра працї, Вівіянї'ого, прихилили ся до наміру президента кабінету.

В часї побуту нїмецкого цїсаря у Венеции подали італїяньскі урядові часописи дуже прихильні статї про цїсарскі відвідини, а навіть опозицийні і противні тридержавному союзови часописи оказали велику здержливість. Тепер однако настав вже досить значний зворот і появляють ся ріжнородні вісти про невдоволенє в італїяньских полїтичних кругах. — „Messaggero" подає зі здивованєм, що підчас коли нїмецкий цїсар сам хоче відбувати прогульки до Альбанії, робить Італїянцям предложеня що до Триполісу. То ствердженє, що нїмецкий цїсар без нїякого поводу в часї переспрaв з Тіттонїм звернув бесїду на Триполїс і говорив про претенсиї Італії що до „мирного заволодїня" тим краєм. Коли він хоче в той спосіб відвернути увагу Італії від Альбанії, то італїяньский нарід не може бачити в тім доказу приязни. Також широко обговорюють мнимий висказ цїсаря про брак розуміня штуки серед італїяньского духовеньства. Офіцияльний орґан Ватикану Corrispondencia Romana заявляє, що вороги Церкви просто видумали ті цїсарскі слова, щоби висьміяти духовеньство та приподобати ся мінїстрови віроісповідань, який недавно оголосив розпорядженє в справі історії штуки.

Новинки.

Львів, дня 4-го цьвітня 1908

— **Іменованя і перенесеня.** П. мінїстер справедливости іменував ад'юнкта судового, Волод. Яворского в Перемишлянах заступником державного прокуратора в VIII кл. ранґи в Стрию. — Галицка Дирекция почт і телеґрафів перенесла стар. офіцияла почтового, Корнила Петровича з Городка яґайл. до Снятина.

— **Важне для наколесників.** Львівска полїция пригадує панам, що їздять на колесї: Не вільно їхати скоро т. є. скорше як їде ся на кони жвавим трy.ском; до керми кождого колеса мають бути прикріплені: гальма і дзвінок або инший прилад алярмовий, а в ночи засьвічена безбарвна лїхтарня. Орґани полїцийні одержали порученє, щоби пильнували тих приписів. Шкода, що полїция не додала ще: Не вільно їздити на колесах по тротоарах і в публичних городах.

— **Дрібні вісти.** В Петербурзї має виходити нова українська часопись під заголовком „Українець". Буде то лїтературно-науковий вістник. Видавець єї В. Мороховець вніс вже подане о дозвіл видаваня. — Антикарске тов—о у Львові отворило в своїм льокали при ул. Театральній ч. 22 школу для фармацевтів. — Іван Мандзїй, рядовий з 19 пп. згубив на ул. Паньскій або Кохановского полярес з 10 К і 50 с. — В дорозї з Белза до Львова згубив син купця Йос. Фолькес в поїздї зелїзничім полярес, в котрім були записки і вексель на 300 К підписаний Лейбою Прессером. — Дня 2 с. м. вскочив до поїзду їдучого із Збаража недалеко тернопільскої стациї якийсь Василь Антонишин, котрий казав, що хоче їхати до Намістництва, щоби там зложити якісь важні зізнаня в міскій справі. Поїзд здержано і Антонишина, которому нїчо не стало ся, а котрий очевидно не сповна розуму, віддано в руки полїциї. — В Кракові арештовано начальника канцеляриї суду повітового Келера, за надужитя і спроневіренє суми яких 10.000 К.

— **Зловленє небезпечного вломника.** Тиждень тому назад вломив ся до склепу золотаря Вальдмана при ул. Краківскій якийсь злодій і вкрав значну скількість золотих перстенів, брош, ланцушків і т. п. дорогоцїнностий представляючих значну вартість. Повідомлена о тім полїция розпочала слїдство, але вже стратила була надію вишукати вломника, аж ось щасливий случай — ну та й бистре око полїцийних аґентів допомогли їй дістати вломника в свої руки. Коли іменно вчера три аґенти полїцийні ішли ул. Яґайлоньскою, побачили виходячого з філії віденьского банку якогось молодого мужчину, котрий ховав картку заставничу до кишенї, а побачивши аґентів, почав борзо відходити. — Занепокоєнє того мужчини впало в очи аґентам і они арештували єго. На інспекциї полїциї переконали ся, що він називає ся Петро Пясечний, а картка, котру хотів укрити, була виставлена на цїлий ряд дорогоцїнностий. В слїдстві признав ся Пясечний до влому і крадежі в склепі Вальдмана і подав своє помешканє, в котрім знайдено ще значну часть дорогоцїнностий походячих з крадежі у Вальдмана.

— **Крадежі.** Львівска полїция одержала вчера телеґрафічне повідомленє, що в місцевости Бісмаркгітте коло Опеля (Oppeln) в Прусах почтилїон спроневірив 17.000 марок і втік за границю австрийску. Спроневірник має лїт 19, єсть стрункого росту, білявий з синими очима. За зловленє виновника і віднайденє гроший визначена нагорода 800 кор. — В касї білетовій на двірци в Перемишли пропадали від довшого часу білети їзди а занятї в тій касї маніпулянтки мусїли покривати браки з власної кишенї. Аж дня 28 марта удало ся прихопити злодія, годинникарского термінатора Ґросманна котрий підробленим ключем отвирав касу і крав білети. Злодій той, котрий мав ще трох спільників, сидить тепер в судовім арештї а в справі сїй ведуть ся дальші доходженя. — Оногдашної ночи невислїджені доси злодії вломили ся до склепу Хаскля Файвля Ціра при ул. Городецкій і вкрали около 60 маринаркових одягів вартости 1600 кор. Злодії дістали ся через паркан сусїдної каменицї; на паркані знайдено камизельку а зараз побіч на земли клунок з кількома одягами. — Золотар Герман Рак, що має свій склеп в пасажу готелю Бельвю, замкнув склеп на ключ і вийшов около 8 год. рано порядкувати свою виставу від сторони ул. Кароля Людвика. Порядкованє не тревало довго, а коли п. Рак вернув, застав склеп отворений витрихом та побачив, що єму пропали ланцушки, ковтки, перстенї, брошї, шпильки і т. д. вартости 3600 кор. Полїция єсть вже на тропі злодія.

— **Огнї.** В Камінках великих, коломийского повіта, згоріло дня 30 с. м. 15 загород селяньских, в тім 50 будинків. Сильний вітер так скоро кидав огнем, що мало що дало ся з того уратувати. На ратунок поспішили в першій хвили місцеві учителї а також писар і аґент „Днїстра". Пожар спинив ся аж тодї, коли вітер відвернув ся в иншу сторону. З погорільців було детятьох обезпечених в „Днїстрі". — В будинку університету вибух оногди огонь; займив ся був дах від проводів електричних, але огонь борзо угашено й шкода єсть незначна. — В Доброводах, підгаєцкого повіта, вибух дня 18 марта огонь в стодолї господаря Матія Фулавки, в наслїдок чого погоріли не лиш єго хата і всї инші єго будинки, але згоріло ще й 9 инших хат разом з господарскими будинками. Загальна шкода виносить 6100 кор. а була обезпечена лиш на 3840 кор.

— **Ще про фабриканта диямантів.** З Парижа доносять: Фабрикант диямантів Лємоан, котрого арештованя свого часу наробило так великої сензациї, подав перед кількома днями знову просьбу до судиї слїдчого, щоби єго провізорично увільнено. Сим разом судия увзглядняв просьбу а в мотивах, які спонукали єго увільнити Лємоана по кількох місяцях вязниці, сказано: Перше: Всї доходженя скінчили ся, отже нема нїякої небезпечности, щоби хтось міг їм в який небудь спосіб перешкодити. — Друге: Кроки, пороблені француськими властями в справі виданя запечатаного письма, яке Лємоан і єго позовник, директор товариства Дебер, Юлїй Вернгер зложили в льондоньскім банку Уніон а в котрім, як каже Лємоан, містить ся припис тайни фабрикациї, будуть мабуть мусїли ще довго ждати на їх залагодженє, бо банк не хоче видати повіреного єму письма, а потрібна для того довга процедура, яка мусить тепер вести ся в дипломатичній дорозі, буде вимагати довгого часу. Длятого видає ся судиї непотрібним держати обжалованого так довго в арештї. Третє: Лємоан говорив нераз, що колиб єму дано можність зробити пробу, то він докаже, що може дійсно робити штучні диямантн. Судия каже наконець, що провізоричне випущенє Лємоана на волю має подати єму

і сильний шинкар в білих рукавах від сорочки виносить ще одного гостя, що вже на пів спячий, опирає ся і проклинаючи старає ся боронити.

Сильно хапає єго шинкар, виносить на середину улицї і там ще раз тручає з цїлої сили, так що той летить аж до купи розкиненої обстави і там пяний і безсильний паде, опираючи ся головою о поломану колиску.

Вітер, який між тим зірвав ся, жене дощ перед собою вздовж улицї. Викинений пяниця лежить на сходах в калужи. Він не замічає того, він зовсім пяний і нїчого не чує. Скулений лежить і хропить, перехиливши голову на бік. В снї часом стогне.

Жінка все ще стоїть на тім самім місци і трясе ся з зимна; она засипляє дитину, а коли дитина знов заспала, насуває на єго головку легко хустку дрожачими пальцями і глядить боязливо, з глубоким зітхненєм на лежачу недалеко неї темну груду.

Коли шинкар засунув двері і вернувши до задної комнати, де єго груба жінка заїдала зі смаком хлїб з маслом, відозвав ся: „Тепер він як раз придав ся до свого лахмітя" — підкрадає ся жінка тихо до лежачої на улици купи і похиляє ся осторожно, зі спячою дитиною на руці, до чоловіка — — —

Она перешукує як може єго кишеню — нїчо!

Кладе дитину обережно на короткий час на матерац, аби лїпше перешукати єго кишенї в штанах — камізольцї, сурдутї. Кректаючи як свиня, обертає ся пяний — она може перешукати і праву кишеню — нїчо!

Она бере дитину знов на руки — притискає єї до груди під перемоклою хусткою і іде — мовчалива, нужденна, в темну, мокру, сумну нїч!

можність доказати, що уміє дійстно робити штучні дияманти.

† **Померли:** О. Теофіль Турчманович, комарняньский декан і парох в Купновичах старих, упокоїв ся дня 1 с. м. в 66-ім році житя а 42 сьвященьства; — Альфред Суліма Деймa, емеритований директор зелізниць державних помер в четвер у Львові в 67-ім році житя; — Ангеля Косовска, властителька реальности і жінка директора друкарні Манецких, померла у Львові; — Володислав Хондзиньский, ведучий книги ґрунтові табулї краєвої, помер у Львові в 54-ім році житя; — Іван Симовоник, ученик VI. кл. руской ґімназиї в Коломиї, помер в 20. р. житя на тиф черевний, якого набавив ся внаслїдок нездоровoї води до питя.

— Затроєне приспором. З Великого Варадину доносять: В кількох громадах повітів Вашкоч і Беленїєш на Угорщинї затроїли ся люди приспором або т. зв. збіжевою маткою, що знаходить ся в житї, в так великій скількости, що затроєне то проявило ся мов би якась пошесть. До шпиталю в Беленїєш привезено 20 людий, з котрих 2 померло серед страшних мук. Затроєне то проявляє ся корчами, котрі тревають шість до вісім недїль. Нещасливі живили ся житним хлібом з муки в котрій була очевидно велика скількість приспору.

— Справа париского мантїя Рошетта прибирає що раз більші розміри. Доси внесено против него 170 жалоб а слїдство розтягнено ще й на инших фінансїстів. Перед кількома днями відбула ся ревізия у Рошеттового приятеля і спільника, директора францускo-іспаньского банку Молїна і у адміністратора товариства Гелля, якогось де Маєра. У обох забрано книги і документи, котрі мають бути дуже важні для цілої справи. При ревізиї в бюрі Рошетта знайдено документи, з котрих показало ся, що якийсь інспектор полїциї доносив єму від довшого часу о всїх жалобах, які вношено против него і о тайних доходженях прокураториї. Інспектора того усунено з єго посади. Замітне то, що дня 27 марта зібрало ся 1500 акціонерів і ухвалили Рошеттови повне довірє та постановили домагати ся випущеня єго на волю. Навіть єго найбільший ворог, інжинїр і писатель Франсіс Льор, котрий перший почав в своїх статиях кидати підозрінє на Рошетта, виставляє єму тепер як найліпше сьвідоцтво, характеризуючи єго в слїдуючий спосіб: Рошетт єсть очевидно жертвою фінансової божевільности, котра проявляє ся штукою писаня красних проспектів для сумнївних товариств і видаванєм акций на основі видуманих вартостий. „Крадіж емісиями“ то нова форма злочину, від котрого терплять біднїйші люди, що не розуміють ся на фінансових спекуляциях.

Хтож єсть по правдї той Рошетт, котрий видаванєм всїляких акций витуманив після одних 80, після других навіть аж 200 міліонів? Рошетт то найзвичайнїйша собі в сьвітї людина, але безперечно чоловік незвичайно інтелїґентний і здібний. Рошетт, котрий має тепер 30 літ, єсть селяньска дитина, зпід місточка Мелен. Родичі єго жили в скромних відносинах і виховали єго разом з трома єго братями; в Мелен ходив він до школи народної і проявляв вже дитиною велику інтелїґенцию. Він був спершу послугачем в готели в Мелен, відтак портиєром від омнібусів а наконець кельнером і діставав 15 франків платні на місяць а від гостий зарабляв може яких 50 франків. Маючи 15 літ, приїхав до Парижа, де у свояків знайшов поміч і раду. Він вступив на практику до якогось банку, ну, та й виучив ся аж на міліонера. Впрочім був Рошетт через ціле своє житє невтомимим робітником а до свого приватного помешканя приїздив лиш, щоби пообідати та переночувати. Жив також дуже скромно і ощадно і нїхто не може сказати, щоби він розкидав грішми. Родичів своїх запомагав щедро. Може длятого легко бути, що Рошетт став ся лиш жертвою своїх власних підприємств.

— Репертуар руского народного театру в Тернополи. Саля „Міщаньского Брацтва“. Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає раньше „Народна Торговля“.

В недїлю, дня 5 цьвітня „Маруся Богуславка“, історично-побутова драма в 5 діях зі співами М. Старицкого.

— То не ґешефт.

— Мошку, біжи борзо по доктора! Наш Іцьо поликнув десять сотиків.

— Чи ти здуріла, чи що? Що то за ґешефт? То я маю заплатити докторови 3 корони за то, щоби видобути 10 сотиків?!

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ
дня 4 цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	10·60	до	10·80
Овес	6·60	до	6·70
Ячмінь пашний	7·—	до	7·30
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	10·50
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·50	до	6·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	30·—	до	34·—

Телеґрами.

Відень 4 цьвітня. На нинїшнім засїданю палати послів зголосив пос. Демель внесенє о зачисленє міста Тїшина до висшої кляси додатків активальних. — Пос. Габель поставив інтерпеляцию в справі заказу уживаня жидівскої мови в Снятинї і в справі заказу науки гебрайскої мови в Самборі.

Відень 4 цьвітня. Підчас дальших нарад над пильним внесенєм Поґачніка в справі контингенту рекрутів промавляли пос. Демшар (слов. катол.) і пос. Окуневский. Сей послїдний доказував, що право призволюваня на побір рекрута єсть одним із найперших прав парламенту. Бесїдник вказавши на то, що росийска дума мала на стілько відваги, що не ухвалила средств на будову фльоти, сказав: Єсьмо парляментом людовим а не маємо сили сказати: Нї! Промавляємо яко просячі і домагаємо ся помочи против всїляких малих браків в армії.

Париж 4 цьвітня. „Figaro“ доносить, що Папа управильнив на будучність справу іменованя француских епіскопів в слїдуючий спосіб: Кождий епіскоп має що року без взгляду на то, чи якесь епіскопство єсть опорожнене чи нї, предкладати назвиска трох сьвящеників, котрих уважає за відповідних кандидатів на достоїньство епіскопів. Всї ті назвиска будуть передані комісиї, зложеній з 8 кардиналів, котра займе ся розслїдами що до тих кандидатів. Папа відтак без жаданя мнїня француского епіскопату motu proprio на основі тих лїст буде обсаджувати опорожнені епіскопскі столицї, при чім застерігає собі право евентуально вибирати сьвященика не уміщеного на лїстї.

Париж 4 цьвітня. Вчера вечером відбули ся збори акціонерів підприємств Рошетта. Ухвалено резолюцию, в котрій висказано довірє Рошеттови і запротестовано против єго арештованя і против всяких кроків судових, пороблених против єго підприємств та зажадано безпроволочного випущеня єго на волю. Ухвалено доручити ту резолюцию сенаторам і послам.

Петербург 4 цьвітня. Ґен.-ґубернатор фінляндский Бекман прибув тут вчера і відбув довшу нараду з фінляндским секретарем і кількома визначними личностями. Зачувати з доброго жерела, що ухвалено рішаючу постанову що до фінляндского сойму.

Петербург 4 цьвітня. Редактора „Бірж. Вед.“ засудив начальник міста на 100 рублїв кари за статию під заголовком: „Полїция в помешканях депутатів“. — Заказано видавати часописи „Наш Журнал“, „Портной“ і „Рабочая ґазета“.

Порсмес 4 цьвітня. Контрторпедовець „Тигр“ стовкнув ся з кружляком і розтятий на дві половини пішов під воду; з залоги уратувало ся 38 моряків.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).